

www.jollibread.com

© Del text: 2022, Roc Olivé

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana

Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-13-0

Dipòsit legal: M-31869-2021

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: febrer de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'Albert i l'enigma de l'ou daurat

Roc Olivé

Il·lustració de la coberta de Xan López

jollibre

*A la Diana Torné, per recordar-me sempre que els mons
imaginariis poden ser reals si els crees amb el cor, el
cap i les paraules adequades.*

Ornithomimus ('imitador d'ocells') és un dinosaure corredor que visqué en el cretaci superior en el que actualment és l'Amèrica del Nord. El primer fòssil d'*Ornithomimus* va ser trobat el 1889 pel paleontòleg nord-americà Othniel C. Marsh. D'adult podia mesurar fins a 3 metres de llargada i 2 d'alçada.

Era el principi de setembre. Semblava que les vacances d'estiu s'haguessin evaporat ràpidament i que la tardor volgués imposar-se sense miraments. Totes les botigues del poble ja eren obertes, i tot-hom de mica en mica tornava a la rutina. Aviat, les escoles obririen les portes i començaria el nou curs.

L'Albert s'havia llevat molt aviat i estava nerviós; per ser sincers, estava completament histèric. Era 7 de setembre, el dia que feia 12 anys, i les coses serien molt diferents a partir d'ara. Va sortir del llit, es va vestir a correu i va baixar cap al menjador, on el seu pare i la seva mare ja l'esperaven.

—Bon dia, fill —va dir amb un gran somriure en Tony mentre deixava sobre la taula la gran gerra de suc de mango, taronja i gíngebre.

—Bon dia, papa.

—Has dormit bé? —va dir amb un somriure divertit la seva mare, que es deia Marina.

L'Albert va assentir i seguidament va mirar per tot el menjador, els seus pares restaven immòbils i en silenci, esbossant un somriure sorneguer.

—Papa... mama...

10

—Què, fill meu? Que potser vols alguna cosa? —va dir en Tony, que es mirava el seu fill amb uns grans ulls blaus plens de sorna.

—Avui faig 12 anys!

—Doncs, felicitats! Per dinar et farem un pastís de gerds amb mores, el teu preferit, oi que sí?

—Però papa! Apa aquí! I el meu regal? —va exclamar l'Albert, a qui li començava a pujar la mosca al nas.

—És clar... el teu regal... quin regal...? —en Tony es mirava la seva dona, que no es podia aguantar el riure.

—Ets un pesat!! Ja saps de què parlo!

La Marina va donar un copet afectuós a l'espatlla del seu marit i amb tendresa li va dir:

—Va, estimat, dona-li el regal d'una vegada, que està com un flam!

—Està bé —va assentir en Tony—, però jo volia mantenir l'emoció encara un parell de minuts més...

—Doncs no cal, papa, que ja estic prou emocionat —va dir l'Albert, que ja començava a estar-ne fart.

Amb un gran gest teatral, en Tony va treure una petita gàbia que tenia amagada darrere el sofà on seia.

11

—Fill meu, aquí tens el teu dinosaure bessó; felicitats! —Dins de la gàbia hi havia un petit dinosaure emplomallat, de la mida d'un gallina, que reposava sobre un niu de palla. Era un *Ornithomimus*. Estava cobert d'un plomissol de color marró castany. L'Albert s'hi va acostar molt a poc a poc.

—Què et sembla, fill? El plomatge és una mica apagat, el canviarà d'aquí a 3 o 4 anys.

En Tony, sense més preàmbuls, va donar la gàbia al seu fill, que encara restava petrificat, amb la mirada clavada en el dinosaure.

—I quin nom li posaràs? —va dir dolçament la seva mare.

—Bix! —va dir l'Albert a l'instant, com si l'haguessin punxat.

—Bix es un nom molt *xulo*.

L'Albert va somriure i va fer un petó als seus pares i, sense deixar de mirar-se el petit Bix, va marxar cap al jardí. Quan tot just obria la porta que donava a l'exterior, el seu pare va exclamar:

—Vigila, i no li treguis l'ull de sobre!!

12 —No pateixis, papa, que el vigilaré de molt a prop! —va dir l'Albert, que ja sortia per la porta.

—No parlava amb tu, fill, parlava amb en Bix!

—En Tony va esclatar a riure.

L'Albert, una mica ofès, va tancar d'un cop la porta darrere seu i va sortir al jardí.

L'Albert va continuar caminant pel jardí, amb la gàbia d'en Bix ben agafada, i va anar fins als estables de la família, on reposava el dinosaure bessó d'en Tony, un *Elaphrosaurus* formidable que es deia Ynot i s'encarregava de totes les feines d'ajudant a la consulta veterinària d'en Tony, i al costat mateix dormia la *Microraptor* de la Marina, que es deia Ria, tenia la mida d'un falcó, amb quatre ales, dues als braços i dues a les potes, i tot el cos cobert d'unes plomes negres iridescents; era molt espavilada i treballava amb ella a l'observatori que hi havia al capdamunt del Mont Ardea.

L'Albert es mirava en Bix i cada cop tenia més clar que aquell dinosaure era just el que volia. Des de ben petit, ja sabia que voldria ser del grup dels dinosaures mentals, igual com ho eren els seus pares. Hi havia 3 grups més als quals es podia pertànyer: els dinosaures visceral, especialitzats en tasques de seguretat i protecció, els dinosaures terrenals, dedicats a la construcció i feines físiques de càrrega, i els dinosaures emocionals, dedicats a les feines artístiques d'arquitectura, dibuix, música i les arts en general.

Un cop et regalaven el teu dinosaure bessó havies de deixar l'escola comuna de la teva ciutat o poble i entrar a la granja d'especialització, la Granja Cuvier, situada al sud d'Arcosània, on t'ensenyaven a establir lligams emocionals amb el teu dinosaure i, finalment, quan dinosaure i humà es convertien en una sola ànima, havies de triar la professió que volies exercir, sempre que estigués relacionada amb el grup que havies escollit.

Mentre l'Albert restava immers en els seus pensaments, ajagut al terra de l'estable, aferrant fortament la gàbia d'en Bix, el seu pare va entrar de cop.

—A esmorzar, fill!

L'Albert va fer un bot i va deixar anar un crit. La gàbia li va caure a terra i en Bix va xisclar enrabiat.

—Albert, vigila, fill, a veure si mates el teu dinosaure bessó el primer dia.

14 L'Albert es va posar vermell i ràpidament va agafar la gàbia d'en Bix.

—Ho sento! —va dir l'Albert. Però en Bix continuava deixant anar petits xisclets.

—Fill, em sembla que el teu dinosaure no ha entès les teves disculpes.

—I és clar que no les ha enteses! Jo no parlo la llengua dels dinosaures! —L'Albert estava enrabiat, però no amb el seu pare, sinó amb ell mateix.

El pare no va fer cas de l'estirabot del seu fill i va continuar amb una veu tranquil·la:

—Aviat l'aprendràs —va dir somrient—. Però per disculpar-te, no cal parlar la seva llengua.

—Ah, no?

—No —va dir en Tony, i reprenent el to ferm va prosseguir:— Agafa la gàbia amb compte i mira el dinosaure.

L'Albert ho va fer. En Bix jeia al fons de la gàbia arraulit, tenia tot el plomissol marró estarrufat i deixava anar uns xisclets curts i penetrants, com l'escataineig d'una gallina.

—Ara vull que el miris als ulls —va dir el seu pare amb veu pausada.

L'Albert va mirar els ulls d'en Bix, que eren grocs, brillants, amb una pupil·la negra com el carbó; en canvi, els ulls de l'Albert eren blaus com els del seu pare.

—Ara disculpa't.

L'Albert va obrir la boca per parlar.

—Xxxxxt! —El seu pare el va fer callar i, amb un to molt suau, quasi un xiuxiueig, li va dir:— Disculpa't, però sense dir res.

De cop, sense saber com, a l'Albert li va passar una cosa molt estranya. Va mirar de cara en Bix i va veure el seu ull blau reflectit a la pupil·la negra del dinosaure. Aquell ull inexpressiu va semblar que adquiria una brillantor especial i càlida, va sentir com els xisclets dèbils d'en Bix s'anaven compassant amb el batec del cor de l'Albert; era només una sensació o era real? De cop, aquells xisclets van deixar de pertànyer al dinosaure i l'Albert se'ls va sentir dins de la gola,

com si els emetés ell, encara que no obrís la boca. De sobte, com un llamp, com una idea que et passa pel cap un segon i de seguida et fuig, es va sentir molt enrabiad, a la vegada que penedit. Com era possible? Semblava que compartís dos sentiments contraposats, però el sentiment de ràbia era passatger. Durant la mil·lèsima de segon que va notar aquell sentiment d'ira, va tenir temps per dir un tímid «ho sento», potser ni tan sols el va dir, però el va pensar. A l'instant, l'ull del dinosaure va tornar a quedar tan inexpressiu com sempre i ja no hi va veure reflectit el seu ull blau. En Bix ja no xisclava, sinó que va deixar anar un udol molt suau, un so llarg i agradable que va omplir l'Albert de tranquil·litat.

—Ja està? —va dir l'Albert amb un fil de veu.

—Sembla que aquest grinyol és una clara acceptació de disculpa, no creus?

L'Albert va somriure al seu pare.

—Genial! però no sé com ho he fet!

—Bé, això ja és més complicat. Però tranquil, que et queden molts anys per aprendre'n.

L'Albert estava radiant; es mirava el seu pare, que li va posar la mà sobre l'espatlla, amb alegria.

—Anem a esmorzar, fill.

Elaphrosaurus ('llangardaix de potes lleugeres') és un dinosaure corredor i carnívor que va viure en el juràssic superior. Se n'han trobat restes fòssils a Tendaguru, Tanzània. D'adult mesurava uns 6 metres de longitud.

L'esmorzar que havia preparat la Marina era extremadament deliciós i abundant: fruita, ous, suc i pastís de saltamartí. La família de l'Albert gairebé no menjava carn, tan sols en Tony era una mica més aficionat a la dieta carnívora; això era perquè cada humà compartia amb el seu dinosaure bes-só gran part de la dieta, amb petites variacions en l'elaboració del producte. Per aquesta raó, la Marina, i a partir d'ara l'Albert, era pràcticament vegetariana, amb excepció dels ous i els insectes, molt presents en la dieta de tots tres: insectes arrebossats, insectes amb xocolata, amb mel, rostits, amb suc, amb truita o a la brasa, cuinats de qual-sevol manera tornaven bojos la Marina i l'Albert.

Després d'esmorzar, l'Albert i els seus pares van estar parlant molta estona. L'Albert estava nerviós: en primer lloc, no sabia com encaixaria a

la nova escola, on no només passaria les hores de classe, sinó que, com que era un internat, s'hi estaria tres mesos sencers fins a les festes d'hivern. També sentia que el fet de tenir en Bix implicava que a partir d'ara es convertiria en un mental i que hauria d'enfocar el seu futur en aquesta direcció, però i si no era la direcció que volia agafar? Tot això l'omplia de dubtes.

—Papa, i si jo... resulta que...

L'Albert tenia por de preguntar.

—Fill, pots canviar sempre que vulguis de dinosaure bessó.

—Però... sempre és millor fer-ho de jove, ja que de gran, si la simbiosi està molt arrelada, costa molt més i és més traumàtic per als dos —va dir la Marina, que somreia amb tendresa—. També et diré que, un cop acabats els estudis, ningú canvia de dinosaure —va acabar puntualitzant la seva mare.

—Pensa, fill, que tens 6 anys per aclarir-te; fins i tot els més cagadubtes acaben per decidir-se. Jo també vaig tenir els meus dubtes, no et pensis —en Tony va fer un gest ampul·lós— durant el segon curs: se'm va ficar al cap que volia canviar el meu Ynot per un dinosaure emocional i ser cantant d'un grup.

—Mare meva! Només a tu se't podia acudir una cosa així —va dir la Marina amb un somriure fofeta.

—Amor! Els copròlits ressecs era un gran grup musical, segur que hauríem triomfat! —va dir tot cofoi en Tony, i l'Albert i la Marina van esclafir a riure.

L'Albert ja estava un xic més tranquil, ja que tenia un marge de 6 anys, i fins i tot el seu pare havia tingut algun dubte. Ell, però, no tenia «algun» dubte, navegava en un mar de dubtes.

Dryosaurus ('llangardaix del roure') és un dinosaure corredor herbívor que visqué durant el juràssic superior. Se n'han trobat restes fòssils a l'Amèrica del Nord i Àfrica. Deu el nom a les seves dents posteriors, amb una forma lleugerament similar a la fulla d'un roure. D'adult podia mesurar uns 3,5 metres de llargada.

20 L'endemà de l'aniversari de l'Albert, el dia es va llevar gris. Una fina pluja mullava els carrers. La Marina i l'Albert es van vestir, van esmorzar i, tapats amb unes capes llargues i gruixudes, van enfilear cap a una gran llibreria que hi havia al centre del poble.

Els sostres de la llibreria se sostenien amb arcs de mig punt i, al centre del recinte, una gran cúpula conferia majestuositat al lloc. Tot l'establiment feia olor de llibre nou; era una olor que a l'Albert li encantava. Per tot arreu corrien munions d'infants de totes les edats comprant llibres.

L'Albert va sentir una veu darrere seu.

—Com es nota que comença el curs escolar. Tant de bo tinguéssim tan ple de canalla tots els dies de l'any!

El llibreter que regentava el negoci era un home de mitjana edat, molt baixet, vestit amb

una armilla de pana marró desgastada. Va aparèixer com per art de màgia. L'acompanyava el seu dinosaure bessó, un *Dryosaurus* que tenia el cos del mateix color que l'armilla de pana. El cap del dinosaure era completament groc i el cap del llibreter era completament calb. Humà i dinosaure caminaven igual, pausadament, però amb grans gambades, i tots dos es miraven l'Albert i la seva mare amb la mateixa cara afable. El llibreter es va adreçar a ells en un to cordial. El *Dryosaurus* va deixar anar un gemec que sonava amb el mateix to.

21

—Bon dia tinguin! Deixi'm que ho endevini... busquen els llibres de primer curs de la Granja Cuvier?

—Efectivament! —va dir la Marina visiblement sorpresa.

—Fa més de 20 anys que jo i el meu dinosaure treballem en aquesta llibreria i he vist passar milions de nens, i tots porten el mateix escrit a la cara, abans d'entrar a la Granja Cuvier.

L'home va deixar anar un somriure burleta. A l'Albert no li va agradar el to d'aquell llibreter set-ciències.

El llibreter, veient que l'Albert començava a perdre la paciència, es va dirigir cap al seu dinosaure amb una veu ferma però afable.

—Welmi, si us plau, porta el lot complet de llibres de primer curs.

El *Dryosaurus*, amb un grunyit suau, va mirar-se l'Albert, que encara estava de mal humor, i seguidament, amb pas enèrgic, va marxar a gran velocitat cap al magatzem, esquivant amb facilitat la munió de gent que abarrotava la botiga.

—El meu dinosaure i jo també som del grup dels dinosaures mentals —va etzibar el llibreter a l'Albert, sense previ avís.

—Vostè? —L'Albert es va quedar estupefacte i potser la pregunta li va sortir amb un to un pèl massa insolent.

—No facis aquesta cara, noi! El meu dinosaure i jo som filòlegs de les llengües dinosàuriques, i encara que treballem en una llibreria, fa més de 30 anys que estudiem la llengua dels dinosaures, quins en són els orígens i els seus 40 dialectes que al llarg de mil·lennis s'han anat creant.

L'Albert tenia una cosa clara, no volia ser filòleg i encara menys es veia capaç d'aprendre 40

dialectes, així que, en un to falsament educat, es va adreçar al llibreter:

—Molt interessant, però crec que em decantaré més cap al món de les ciències...

En aquell moment, en Welmi, el *Dryosaurus*, va aparèixer carregant una muntanya de llibres i els va deixar en un petit mostrador que hi havia a escassos metres de l'Albert i la seva mare. El dinosaure va deixar anar un grunyit.

—Nano, ja tens els teus llibres!

Després de pagar, l'Albert i la seva mare es van acomiadar del llibreter, que els va acompanyar fins a la porta i, abans de marxar, es va mirar l'Albert i li va dir:

—Noi, no t'amoïnis. Entenc que tinguis milers de dubtes, jo també en tenia i segur que els teus pares també, i tots els nanos d'aquesta llibreria tenen dubtes, però ja veuràs que, un cop dins la Granja, tot es veu més clar. —Llavors va abaixar la veu, es va mirar l'Albert i, amb to confidencial, li va dir:— Si em permetes un últim consell, sempre que et sentis perdut, busca respostes en el teu dinosaure bessó; sovint els dinosaures hi veuen més clar que els humans.

L'Albert i la seva mare van sortir de la botiga carregats de llibres en direcció a casa seva, sota una pluja espessa i càlida, que en pocs minuts els va calar fins al moll de l'os.

24 Tot i la mullena, l'Albert només pensava en el que li havia dit el llibreter i poc li importava tenir les sabates inundades. La Marina, d'altra banda, intentava fos com fos impedir que per culpa de l'aigua la pila de llibres que havia comprat a preu d'or quedés reduïda a pasta de paper.